

Víkend na kolech v okolí Považské Bystrice

Byla sobota 19. července 2008 a pětice cykloturistů z Camping Clubu Rožnov p. R. vyrazila směr Považská Bystrica. Cílem byl camp v Maninské Tiesňave, který se stal základnou pro dva cyklovýlety v okolí Považské Bystrice. Camp nic moc. Staré vybydlené chatky nevábneho vzhledu. Přes špinavá okna nahlížíme dovnitř. Zařízení ještě z dob totality, staré patrové železné postele jako na vojně. Pro karavanisty a stanaře je k dispozici louka na druhé straně potoka. K dispozici jsou dvě přípojky na elektriku umístěné nedaleko od sebe, což může působit problémy pro kempisty ubytované ve vzdálenějších místech. Nevábne sociální zařízení je umístěno daleko až na druhém konci campu za chatkami. V době našeho pobytu zde kampovaly dvě posádky v karavanu, 6 stanářů a bylo obsazeno několik chatek. Součástí campu je i malé koupaliště, do kterého i ubytování musí platit zvláštní vstupné, a bufet s párky a nápoji.

Naše dvě posádky byly tvořeny jedním karavanem a druhá posádka jela sólo autem, protože se ještě v sobotu vracela zpět do Rožnova p. R. Po příjezdu do campu a ubytování jsme si nechali poradit jak nejlépe na kolech do Považské Bystrice, protože se zde staví nová dálnice a vše je ve skutečnosti trochu jinak než v mapě. Jelikož se nám nechtělo jet po frekventované hlavní silnici, bylo nám doporučeno přejet Váh po provizorním mostě, který slouží pro stavební firmy budující dálnici. Bohužel nebylo řečeno, že je to jen slepé rameno Váhu a přes hlavní tok musíme přes další lávku. Tímto malým nedopatřením jsme se ocitli uprostřed stavebních strojů a detailně poznali stavební technologie. V prachu jsme se proplétali mezi jezdícími stavebními stroji, až jsme dojeli do areálu vedení stavby. Jelikož jsme nevěděli kudy kam a nad námi se vznášel na jeřábech různý stavební materiál, vzali jsme za vděk, že nás nechali přejet přes Váh do Považské Bystrice po jejich pontonovém mostě. Byli jsme přesně tam, kde jsme chtěli být, ale na špatné straně vlakového nádraží. Nezbyvalo nic jiného, než vzít kola na ramena a přes několik kolejí a nástupišť, před zraky Železniční policie slovenské republiky, se dostat na druhou stranu. Měli jsme za sebou strastiplných 10 km a konečně vyrazili tam, kde bylo v plánu. Po levém břehu vodní nádrže Nosice až na hráz, po které jsme přešli na druhou stranu a podél vody pokračovali až do Udiče. Zde jsme si udělali malou přestávku v místní hospůdce na občerstvení a pokračovali směr Jasenice. U kostela jsme odbočili doprava a po asfaltové silnici dojeli až k Váhu na dohled zříceniny Považského hradu. To byl náš další cíl. Jelikož jsme nechtěli nechat naše kola dole v Považském Podhradí, celý kopec jsme objeli po cestě do kopce až několik metrů pod zříceninu hradu. Dále to už nešlo. Kola jsme přimkli ke stromům a dál pokračovali pěšky. Výhledy stály za vynaloženou námahu. Zpět do Považského Podhradí jsme sjeli stejnou cestou, nyní již využili správnou lávku přes Váh a do campu to bylo již jen několik kilometrů. Celkem jsme ujeli za ideálního cyklistického počasí 44 nenáročných kilometrů. Jelikož posádka, která se vracela do Rožnova p. R. domů nespěchala, poseděli jsme ještě při dobré kávě na sluníčku v campu před karavanem.

Druhý den nás čekala sice kratší, ale náročnější túra. Z campu jsme vyrazili již jen ve dvou, já a moje manželka. Opět jsme sjeli k Váhu a po levém břehu, maximálně využívajíc bočních cest a pěšin jsme dojeli až do Predmieru. Zde jsme potkali jednoho domorodce, který se dal s námi do řeči. Když zjistil kam jedeme, nabídnul se, že pojedě s námi. Nechtěl se nechat zahanbit a pořádně za to vzal. Mně to problém nedělalo, ale manželka se držela zuby nehty a místy jsme museli na ni čekat. Kdybychom jeli jen sami dva, nikdy by se takto nevyhecovala. Aspoň jsem poznal co v ní je. Rychlým tempem jsme dorazili až do Sulova, kde jsme se s našim domorodcem rozloučili, pokochali se krásami Sulovských skal a pokračovali do kopcovitého terénu směr Hradná a Bodina. Z Bodiny jsme museli překonat hřeben, abychom se dostali do Vrchteplé a odtud už to byla hračka projet Maninskou Tiesňavou do campu. V nohách jsme měli 40 km. Udělali jsme nezbytnou očistu na sobě i kolech, zabalili všechny věci a vyrazili domů.

Celkové hodnocení?

Camp vhodný jen ke krátkodobému pobytu a vše si vzít sebou. V nedaleké restauraci se nevaří a v bufetu campu jsou jen ohřívané párky a nápoje.

Do cyklistického značení bylo vloženo nemálo financí a práce, ale vandalové se zasloužili o to, že všechny rozcestníky byly totálně zničeny a bez mapy by orientace byla dost náročná.

Místní obyvatelé jsou velmi vstřícní a ochotní a ihned se nabízejí se svojí pomocí a radou.

Příroda je zde krásná a vhodná jak pro pěší, tak i pro cykloturistiku. Každému, kdo je rád v přírodě mohu tento kout Slovenska vřele doporučit.

Zbyněk Vaňura
Červenec 2008